

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra ROSKILDE-RIIM

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 424.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig02val-shoot-idm139691383119472.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Efter Grundtvigs eget Skøn gjorde det lange Kvad et stærkt Indtryk paa adskillige af de forsamlede »Klerke«. Men efter et Øjensvidnes Beretning var der ikke faa af de højærværdige Tilhørere, som faldt i Søvn under Læsningen. Det er den daværende Adjunkt ved Roskilde Latinskole, senere Provst *Daniel P. Smith*, der i sine Erindringer giver følgende Skildring af den mærkelige Begivenhed¹:

»Grundtvig - var i Roskilde ved Landemodet - for at forelæse sin herlige Bog »Roskilde-Riim«, hvori hans Mesterstykker, Biskop Vilhelm og Ole Vind, findes. Han logerte hos mig og laante mig sit Manuskript at læse, saa jeg havde dobbelt saa godt af at høre ham med sin dybe, monotone Stemme saa godt som synge det for i en stadig Bølgegang. De andre Forhandlinger var endte, de gode Provster havde holdt et dygtigt Maaltid, faaet en Pibe til Kaffeen, men ak! ingen Siesta. De maatte atter op i Landemodesalen, og Kl. 9 Aften begyndte vor Poet og Kapellan. Han sad ved Siden af den gode Amtsprovst *Bøgh*, vor fælles Patron, som med en Engels Taalmodighed tændte Lysene igen, hvergang Grundtvigs Begejstring spyttede dem ud. Munter var mindre taalmodig, men reiste sig og gik omkring og bladede i Bibliothekets Bøger, men hos de øvrige Amtsprovster gik Naturen over Optugelsen; de sov, og blandt andre saa snorkede Provst *Hammond* fælt. Men da løftede Grundtvig sin Tordenrøst, da han kom paa sin poetiske Vandring til »Kirkesvalen, hvor han saa' Lys, tog Mod til sig og traadte ind, og til sin Forundring ser Bisper og Ridderkors paa Præstekjoler og alle * 425 Bispers Portrætter paa Væggen«, saa raabte han overlydt: »Sidder vel, I Bisper alle! fra Palladius til Balle«-og saa tiltaler han Biskoppen som »gamle Baltzers Søn«. Bispnen tabte Bogen af Haand, Provsterne vaagnede alle, og dersom Hammond havde haft nogle Haar, saa havde de rejst sig af Skræk over hans stirrende Øjne. Det gik ud paa Aftenen og det var nær ved Midnat, da Grundtvig puttete sit Manuskript i Lommen, og vi skulde til at gaa i Halvskumring langs med Omgangen til den mørke Vindeltrappe, inden vi kunde naa Kirken, hvor Billederne i Maanelys bevægede sig som opvaagnede af Troldmanden Grundtvig. Den forunderlige Hast, hvormed Provsterne trængte sig forbi hverandre, tydede virkelig paa nogen Hjerteklappen, saa jeg og Grundtvig gik allerbagest, og jeg kunde ikke bare mig for at hviske til ham: »De gode Prælater har De gjort bange, og de tænker: den som kommer allersidst, skal i den sorte Gryde«. Grundtvig skoggerlo, og vi gik hjem til Sengs«. -